

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Apassionats per l'Evangelí

Probablement, els teòlegs clàssics haurien dubtat a l'hora d'emprar un terme com «apassionat» per a descriure l'actitud vital davant la Paraula de Déu. Tanmateix, els profetes de l'Antic Testament ja utilitzen el llenguatge de la passió per a posar de manifest aquesta especial relació que es constitueix entre Déu i aquells que escull d'entre el seu poble per a una missió especial de la qual no poden escapolar-se: «Si em dic: "No hi pensaré més, no anunciaré la paraula en el seu nom", llavors ella es torna dintre meu com un foc devorador tancat en el meu cos: he provat d'apagar-lo i no he pogut» (Jr 20, 9). La passió, avivada per l'Esperit, empeny a la proclamació de l'Evangelí, i fa d'aquest

anunci una tasca indefugible, urgent, necessària per a qui el proclama, atès que la seva vida es troba íntimament vinculada al missatge anunciat. Una passió així només pot néixer del cor de Déu, que s'ha apassionat primer pels seus fills. El mateix Déu és qui sent predilecció per les seves criatures, i és qui toca el cor en la intimitat de cada persona, qui suscita la passió per l'Evangelí, especialment en aquells a qui crida a ser testimonis dins l'Església de la incessant fecunditat de l'Evangelí: els preveres. Per això, el lema d'enguany del Dia del Seminari palesa la necessitat urgent que joves apassionats per Déu segueixin el Senyor amb la seva vida a fi de ser apòstols de la Bona Nova.

Diumenge III de Quaresma | Cicle B

Lectura del llibre de l'Èxode (20,1-17)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom.

Celebra el repòs sagrat del dissabte. Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

Salm responsorial (Salm 18)

Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1,22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.»

Els deixebles recordaren allò que diu l'Esriptura: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quarantais anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou que hi ha a l'interior de cada home.

2

full

I tu, què li demanes, a la Quaresma? | Mn. Marc Majà i Guiu.....

Abans de començar un viatge, sobretot si es tracta d'un viatge llarg, acostumem a preocupar-nos de concretar on volem arribar i quins mitjans usarem per a aconseguir-ho. Podríem dir que tot viatge porta una pregunta associada: «Què n'espero, d'aquest viatge? Què li demano?» Aquest cap de setmana travessem l'equador de la Quaresma. Som a la meitat del camí cap a la Pasqua. Què li demanem, al nostre viatge quaresmal? «Els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa», i jo? ¿Demano *signes prodigiosos*, és a dir, espero que Déu resolgui de manera espectacular els problemes de la meua vida, posant això com a condició per a confiar plenament en ell? ¿O bé demano *saviesa*, és a dir, li poso com a condició tenir-ho tot controlat, que tot em quadri?

Per a descobrir què és el que podem esperar de la Quaresma, mirem cap al terme on ens condueix: la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Efectivament, «nosaltres prediquem un Messies crucificat», això és, esperem un Salvador, un Messies, algú que ens alliberi de tot mal i de tot sofriment, però al mateix temps sabem que aquest Messies és crucificat, que ens salva a través de la creu. Mirem, doncs, aquest Messies crucificat. Com a crucificat, posem als seus peus tots els nostres sofriments, també totes les nostres faltes. Com a Messies, posem en ell tota la nostra fe, la nostra esperança, el nostre amor. Així el nostre viatge quaresmal serà, en veritat, un viatge pasqual.

L'Esperit que convenç el món pel que fa a la misericòrdia |

Romà Casanova, bisbe de Vic.....

L'acció del «Defensor», l'Esperit Sant, per a convèncer el món del pecat, la justícia i el judici (cf. Jn 16,7-8), és explicat per Jesús mateix: *Pel que fa al pecat, perquè no creuen en mi; pel que fa a la justícia, perquè me'n vaig al Pare, i ja no em veureu més; pel que fa a la condemna, perquè el príncep d'aquest món ja ha estat condemnat* (9-11). Aquestes paraules, que han de ser enteses en tota la seva profunditat i en el conjunt de l'evangeli de Joan, expressen que el fet de convèncer pel que fa al pecat i a la justícia té com a finalitat la salvació del món i la salvació dels homes. Aquestes són paraules de victòria sobre el «príncep d'aquest món», el maligne, i sobre el pecat i la mort. L'Esperit Sant en el més pregon del cor manifesta al qui creu en Jesús el do de la misericòrdia divina.

La victòria sobre el pecat s'ha aconseguit no d'una manera extrínseca i buida, com un simple oblit o com una mera paraula que el vent s'emporta, sinó que té el preu de la mort redemptora del Fill de Déu en la creu. «La victòria s'ha aconseguit, en certa manera, mitjançant el pecat més gran que l'home pot cometre: la mort de Jesús, el Fill de Déu, consubstancial amb el Pare. Al pecat més gran de l'home correspon, en el cor del redemptor, l'oblació de l'amor suprem, que supera el mal de tots els pecats de l'home» (beat Joan Pau II, *Dominum et vivificantem*, 31).

Aquesta és la veritat inefable i fonamental de la fe cristiana sobre la salvació de tota la humanitat. I

l'únic que pot convèncer el món, l'home, la consciència humana és l'Esperit de la veritat, que Jesús promet als qui creuen en ell. Els cristians no som els qui tenim un sentit especial; som aquells que hem rebut el do de la veritat, que és Crist, per mitjà de la predicació de l'Església i l'acció de l'Esperit en els nostres cors. Podem dir que els cristians som els qui ens hem deixat convèncer per l'Esperit Sant que ens revela Jesús. Aquesta és la nostra única grandesa: rebre el do de la veritat per mitjà del Do de Déu mateix, l'Esperit Defensor, i deixar-nos afaïçonar per aquest mateix Esperit.

La misericòrdia de Déu és la realitat present en tota la història de la Salvació. Des d'aquell: *l'Esperit de Déu planava sobre les aigües* (Gn 1,2), fins a *l'Esperit i l'esposa diuen: «Veniu!»* (Ap 22,17), Déu expressa el seu amor per la criatura: *Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna l'oblidés, jo mai no t'oblidaria* (Is 49,15). Jesús és el rostre de la misericòrdia divina, tant en les seves obres de compassió com en les seves paraules. Solament cal recordar la paràbola de les paràboles del fill pròdig (Lc 15,11-32). Però és en la mort de Crist al Gòlgota on es manifesta plenament la misericòrdia de Déu, que és més que paraula i sentiment, és l'Esdeveniment davant el qual la persona, il·luminada per l'Esperit de la Veritat, es troba amb la plenitud de la revelació: *Déu és amor* (1Jn 4,8.16).

Agenda litúrgica de la setmana

11 ■ Diumenge III de Quaresma / Cicle B. Santa Òria, verge (†1070). Sant Eutimi, bisbe (†840).

Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / 1Corintis 1,22-25 / Joan 2, 13-25

Litúrgia de les hores: Setmana III

12 ■ Dilluns. Sant Teòfan, monjo (†817).

Lectures: 2Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluc 4,24-30

13 ■ Dimarts. Sant Roderic, màrtir (†857). Sant Ramir, monjo (†554).

Lectures: Daniel 3,25.34-43 / Salm

24 / Mateu 18,21-35

14 ■ Dimecres. Santa Matilde, religiosa (†968).

Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19

15 ■ Dijous. Santa Madrona, màrtir (s. X).

Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Mateu / Lluc 11,14-23

16 ■ Divendres. Sant Heribert, bisbe (970-1021). Santa Eusèbia, religiosa (†680).

Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34

17 ■ Dissabte. Sant Patrici bisbe (†460).

Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluc 18,9-14

18 ■ Diumenge IV de Quaresma / Cicle B. Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església (†386). Sant Salvador d'Horta, religiós (†1567).

Lectures: 2Cròniques 36,14-16.19-23 / Salm 136 / Efesis 2,4-10 / Joan 3,14-21

Resum de la darrera reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET)

La reunió núm. 201 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) tingué lloc a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana, els passats 31 de gener i 1 de febrer. Presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, hi assistiren tots els seus membres.

Després de la pregària inicial, Mons. Pujol va informar de la recent inauguració de la primera fase de remodelació de l'edifici del Seminari de Tarragona, destinat a ser el nou «Centre Tarraconense El Seminari», que neix amb la voluntat de ser un espai de diàleg entre fe i cultura, un lloc de comunicació de l'Evangeli i un servei a la societat. En l'esmentada inauguració hi fou present Mons. José Octavio Ruiz Arenas, secretari del Consell Pontifici per a la Nova Evangelització. Mons. Pujol també va informar dels distints processos de beatificació de màrtirs actualment en curs.

Per la seva part, el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, i el de Solsona, Mons. Xavier Novell, van informar sobre el Congrés de Nova Evangelització celebrat a Manresa el primer cap de setmana de gener, i el cardenal Lluís Martínez Sistach va explicar quins seran els actes de la Missió Metròpolis, que es duran a terme durant la pròxima Quaresma en dotze ciutats europees, entre elles Barcelona.

Tot seguit es va passar al tema de la «dimensió transcendent de la persona humana», que era el tema central de la XXV reunió de treball conjunt de la CET amb professors de les Facultats de Teologia (FTC) i de Filosofia (FFC) de Catalunya. Les ponències anaren a càrrec, respectivament, del Dr. Francesc Torralba, sobre «L'accés de la persona humana a Déu», i del Dr. Xavier Morlans, sobre «La revelació cristiana i la seva relació amb la disponibilitat humana, avui». Hi hagué un intens diàleg entre els bisbes i els professors assistents, on

es féu palesa la necessitat de trobar nous camins per a desvetllar la capacitat de transcendència de les persones i anunciar-los l'evangeli de Jesús.

Acabada la reunió de treball, Mons. Joan-Enric Vives va presentar el balanç econòmic de l'any 2011 i el pressupost de l'any 2012 del Fons Comú Interdiocesà, que foren estudiats i aprovats. A continuació, fou elegit secretari de la CET per a un nou trienni Mons. Joan-Enric Vives i, vice-secretari, Mn. Norbert Miracle, canonge de l'arxidiòcesi de Tarragona i rector del Seminari Major Interdiocesà.

Es van tractar diverses qüestions relacionades amb la pastoral de joventut i amb aspectes organitzatius de l'escoltisme i es va decidir de celebrar el pròxim Aplec de l'Esperit en la Pasqua de Pentecosta del 2014.

Un altre dels temes fou el del patrimoni. El bisbe de Girona, Mons. Carles Pardo, encarregat d'aquest àmbit, va presentar els pròxims treballs de *Catalonia Sacra*, un projecte d'articulació de visites turístiques al patrimoni de l'Església catòlica a Catalunya, amb l'objectiu de fer-lo conèixer més i millor i mostrar-lo com un resultat de la inculturació de la fe cristiana. Acordaren de fer una presentació oficial conjunta a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, la pròxima primavera, sense concretar-ne la data.

El bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), va exposar diverses qüestions relacionades amb aquest àmbit. A proposta seva, els bisbes van donar el seu vist-i-plau al nomenament del Sr. Francesc Cano, del bisbat de Solsona, com a director del SIMCOS, per al pròxim trienni.

Finalment, la Sra. Sheila Sánchez i Pérez, de l'arxidiòcesi de Barcelona, fou nomenada presidenta de la Joventut Obrera Catòlica (JOC) de Catalunya i les Illes Balears, per a un període de tres anys.

Diòcesi Missionera / Delegació de Missions del bisbat de Vic

Suara celebràvem (vegeu Full Diocesà del 18 de setembre del 2011) els cinquanta anys de l'inici de la col·laboració de la diòcesi de Vic amb l'Església de Ruanda. Actualment, resten encara al país religioses de diferents congregacions i són moltes les relacions personals i de grups que —d'una manera regular alguns, i altres ocasionalment— visiten les parròquies i els hospitals ruandesos.

D'altra banda, entre nosaltres, i en diferents parròquies de la nostra diòcesi, hi ha diversos sacerdots ruandesos.

Així, doncs, les relacions continuen ben vives i, gràcies als donatius generosos de tants de vosaltres, hom ha pogut continuar ajudant diferents centres i parròquies. Assenyalarem només els que han estat ajudats aquests darrers anys i en què ha consistit l'ajuda.

Ruli: Hospital i Centre d'Orfes i afectats de sida. Amb la instal·lació de dipòsits d'aigua pogueren assegurar la continuïtat del servei, la compra d'aliments i medicaments.

Kabuye: Aquesta parròquia, on han treballat sacerdots de Vic, va celebrar els cinquanta anys de la

seva fundació. Hom els pogué ajudar a fer sales de catequesi per als catecúmens. Mn. Amat Berenguer, antic rector, assistí a la inauguració l'agost passat.

Munyana: De la parròquia de Rwankuba, confiada també a Vic, n'ha nascut aquesta nova parròquia. Hem pogut col·laborar en la construcció de l'església. Aquesta parròquia es troba a 2.000 metres d'altitud, amb una església de construcció elegant i funcional.

Rwankuba: Finalment, l'antiga església parroquial, construïda l'any 1947, un terratrèmol la va fer inservible. Fou necessari refer parets laterals, tota la teulada i el paviment. El passat Nadal hi pogueren celebrar les misses amb tota solemnitat i alegria.

Cal tenir present que totes aquests obres han estat fetes amb col·laboració. Els cristians hi han participat aportant materials de construcció, com són pedres, rajols, sorra, part de mà d'obra, etc.

Plens de satisfacció, volem fer constar l'agraïment que han expressat, en nom dels cristians ruandesos, tant el senyor arquebisbe com els responsables del Centre i parròquies. I és així com, entre tots, anem fent Regne de Déu. Gràcies!

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès (8)

El **diumenge 4 de desembre** es començà la visita pastoral a Santa Eulàlia de Pardines. Té unes boniques pintures de la santa titular a la paret del fons, darrere l'altar. L'església fou dignament concorreguda. En l'ensenyament de la missa estacional ocuparen lloc destacat les paraules de sant Pere en la segona lectura

Santa Eulàlia de Pardines

del dia: «esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia». S'acabà amb l'adoració, els agraïments i les salutacions.

Al migdia començava la missa estacional a Sant Vicenç de Prats de Lluçanès, amb l'assistència de nens i nenes de catequesi, que cantaren una cançó a l'ofertori i oferiren al senyor bisbe, com a record, un bell díptic amb una foto seva a la portada i les signatures dels infants a l'interior. Cants i orgue amb molta gent. «Ens heu fet quedar bé», els digué el

rector, Mn. Josep Casals. El sermó exhortà a seguir la paraula del Baptista i d'Isaïes: «Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí.» L'adoració es féu amb l'espectacular custòdia parroquial. El senyor bisbe agraià a Mn. Josep la seva cura parroquial a Prats i al reguitzell de parroquies que l'envolten. I deixà la consigna de pregar perquè Déu ens doni els sacerdots que necessitem.

A la tarda signà els llibres de l'arxiu. El de Visites és venerable, s'obre en l'any 1724. El venerable Torras i Bages visità Prats tres vegades. Devia ser

important. Les altres parròquies amb llibres antics, només el pogueren rebre en dues voltes. Després de visitar degudament les Germanes Dominiques del P. Francesc Coll, el prelat s'acomiadà sota un clar de lluna transparent.

Libre sobre un destacat catòlic surienc

A finals de gener es va presentar, en un emotiu acte tingut a l'Ajuntament de Súria, el llibre *Pius Macià i Ribera. Un home de bé, un gran surienc*, escrit per un seu fill, Francesc Macià i Gras, metge resident a Sabadell i recentment traspasat.

El llibre, editat pel consistori surienc i profusament il·lustrat, glossa la figura de Pius Macià (1893-1936), format al Seminari de Vic, treballador tèxtil, impulsor d'obres socials a favor dels obrers, regidor municipal, director de la Caixa d'Estalvis de Súria (que després s'integraria en la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estal-

vis), col·laborador de la premsa catalana de l'època, defensor de l'escola catòlica, etc. Lamentablement, va morir assassinat per homes de la FAI a l'inici de la guerra civil, a casa seva, en presència dels seus quatre fills de curta edat. Tenia quaranta-dos anys i fou la primera víctima surienc de l'esclat revolucionari. Les pàgines sobre aquest fet tràgic, redactades precisament per un testimoni presencial, que llavors era un nen, són colpidores, però amarades d'esperit cristià, seguint l'exemple del sacrificat, el qual, abans de morir, encara tingué temps d'escriure: «Bon Jesús, perdoneu aquests germans meus, que no saben el que fan.»

Es tracta, doncs, d'un llibre recomanable, no sols per als suriencs —els quals, val a dir-ho, van dedicar, l'any 1951, un cèntric carrer a la memòria de Pius Macià—, sinó per a tothom qui vulgui conèixer exemples significatius d'encarnació de la fe en la vida ciutadana.

Festa solemne de l'Hospitalitat de Lurdes

Torelló.- Aquesta vila, capital de la vall del Ges, fou l'escenari de la XXXV Trobada Comarcal de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes, celebrada el 12 de febrer. Tot va començar ran del migdia amb la benvinguda de quasi 400 persones, procedents de pobles d'Osona, que s'ubicaren a l'església parroquial de Sant Feliu per participar en la missa de la diada. La cerimònia fou presidida per Mn. Salvador Mundó, consiliari comarcal, acompanyat del rector, Mn. Joan Torra, i comptà amb el suport dels cants del cor de l'Hospitalitat i cantaires de les parròquies torellonen-

ques. El temple, ple de gom a gom, seguí atentament els diversos passatges litúrgics entre els quals destacà el tradicional acte de les ofrenes. Acabada la part religiosa, malalts i acompanyants, precedits pels gegants de la vila i grallers, desfilaren fins al pavelló municipal per al dinar de germanor.

L'organització havia ben cuidat l'àmbit distribuït els comensals en taules rodones que encabien singularment els diversos pobles presents. Fets els honors als plats respectius, el llevat de taula s'obrí amb unes paraules d'homenatge a Mercè Font pels seus llargs anys de servei voluntariós en tasques eclesials, tingué una allocució de comiat el president comarcal sortint, Sebastià Raurell, agraint l'ajuda aconseguida i rebent una placa de reconeixement, seguí l'alcalde de Torelló, Santi Vivet, posant en relleu la tasca de l'Hospitalitat i es projectà un vídeo amb els aspectes més rellevants de la vila de Torelló. Després un pallaso entretingué com va poder el personal i la ballarúsca corresponent féu dansar la concurrència. Hi posà el punt final el cant de «L'hora dels adéus», emplaçant la gent a trobar-se l'any vinent a Taradell. Bona feina dels voluntaris servidors i organitzatius, i una excel·lent convivència entre la gent auguraren una exitosa continuació anual de la trobada. Que la Mare de Déu de Lurdes ens ajudi en aquesta i altres joioses experiències de fe, germanor i amistat.

22è Pelegrinatge al santuari de la Mare de Déu de Fàtima, a Portugal...

Organització: Apostolat Mundial de Fàtima (Manresa).

Del 17 al 22 de maig del 2012. Amb sortides des de Barcelona i Manresa.

El primer dia es dormirà a Valladolid, on hi ha el santuari de la Gran Promesa; la darrera nit, a Madrid o als seus voltants; les altres tres nits, a Fàtima.

El viatge, amb pensió completa (en habitacions dobles amb bany), té un cost de 585 euros.

Per a informació i inscripcions: tels. 93 872 55 48 / 93 872 92 94, de 4 a 5 de la tarda i de 9 a 10 del vespre.

Conferència quaresmal a la parròquia de Sant Pau de Manlleu.....

Aquesta conferència tindrà lloc el diumenge dia 11 de març, a les sis de la tarda.

Anirà a càrrec del Dr. Joan Costa i Pou, rector de la parròquia del Roser de Barcelona i consiliari de la Federació de Joves Cristians.

El tema que es tractarà és el següent: «La destinació universal dels béns, clau per a afrontar la crisi i exigència de la caritat».

Si bé és un tema que cal tenir sempre present, ens hi obliguen de manera especial les actuals circumstàncies de precarietat laboral i manca de recursos.

A la vora del foc | Més retallades encara? | Climent Forner.....

Ara que, a causa de les crisis que patim, es parla tant de retallades (amb les consegüents protestes populars més o menys justificades), podríem parlar d'unes altres retallades, voluntàries aquestes, que potser hauríem de fer, almenys nosaltres que, malgrat tot, tenim encara pa suficient a taula, si no de sobres. Litúrgicament, ens hi convida la Quaresma que estem celebrant, temps de privacions i de conversió. Com dies enrere ja ens hi comprometia la campanya de Mans Unides contra la Fam. I com, de manera permanent, ens hi urgeix Càritas, aquesta benemèrita institució de l'Església tan atenta a les persones i famílies més necessitades, cada dia més nombroses, no ja al Tercer Món, sinó a casa nostra mateix.

Em refereixo a les rectificacions responsables que hauríem de fer per dignitat humana i per solidaritat fraterna. Quants diners malgastem, quantes coses fem malbé i quant de temps desaprofitem! Jo, de petit, a causa de les penúries de la guerra i de la postguerra, ja vaig aprendre que no es podia llençar ni un tros de pa, sagrat com és. I quin bé que m'ha fet, gràcies a Déu, aquest esperit de pobresa al llarg de la vida!

Estalviar, no comprar més del necessari i compartir. Oh si, víctimes com som del consumisme, cada persona i cada família s'ho plantegés com un deure moral,

revisant les seves despeses, rebaixant-les fins allà on calgui i invertint el sobrant a favor dels germans més desproveïts! Quina benaurança de pau i de tranquil·litat! Fa més feliç donar que rebre, és cert. La consciència, com a jutge suprem dels nostres actes, i, si és il·luminada per la fe, no cal dir.

L'estat del benestar? Sí, però de quin benestar, no-més el material, amb un desig insaciable que sempre demana més i més? I el temps, aquest gran tresor que de vegades perdem miserablement, quan podríem aprofitar-lo amb obres de voluntariat al servei dels altres! Il·lusos, no som feliços perquè no volem. Només en serem estimant. La màxima evangèlica és contundent: «Allò que féreu als altres m'ho féreu a mi», i a l'inrevés. Autoexigència i compassió, això és justament el que més ens falta.

No podem combregar Jesús en l'Eucaristia si no el combreguem també en els germans. Només l'amor fa miracles. Si ens quedem, garrepes, amb els cinc pans i els dos peixos, no es produirà el miracle i les multituds continuaran morint de fam. I nosaltres sords, cecs i muts, per més que, «indignats», sortim al carrer amb xiulades i pancartes en senyal de protesta. Quin vergonya, quin pecat i quina injustícia! Déu ens perdoni a tots plegats.

Llibres | El compromís de l'Àfrica

Editorial Claret, dins la col·lecció Documents del Magisteri, acaba de publicar (10,50x18 cm, 136 pp.) la «Exhortació apostòlica postsinodal *Africae munus* als bisbes, al clergat, a les persones consagrades i als fidels laics sobre l'Església a l'Àfrica al servei de la reconciliació, la justícia i la pau», del papa Benet XVI. Una exhortació elaborada a partir de les deliberacions fetes en la segona Assemblea Especial per a l'Àfrica del Sínode de Bisbes celebrada del 4 al 25 d'octubre del 2009 i signada a Ouidah (Benin) el 19 de novembre del 2011 en ocasió de la visita papal a aquest país. La seva lectura, a més d'apropar-nos a un millor coneixement de l'Església d'aquest continent tan distant i tan proper alhora, ens estimularà en el compromís amb l'Àfrica, que també ens afecta a nosaltres.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60